

ARARAT-KAVKAZ 2003.

5.8.2003. – 5.9.2003.

Članovi Kluba ekstremnih sportova "Pauk" iz Subotice petog dana avgusta put istoka preko Beograda, Sofije i Istanbula, krenuli su **Senka File Musin, Dren Grubišić, Slobodan Dulac i voda ekspedicije Josip File**. Posle pet dana, petočlani tim stiže u tursko naselje Dogi Bajazit na 35 kilometara od iranske granice gde se naši sagovornici susreću sa prvom preprekom:

- Reč je o mestašcetu gde ništa nema svoju cenu, sve se procenjuje "od oka" i meštani nam saopštavaju da bi za dozvolu osvajanja Ararata trebalo izdvojiti 1.300 dolara. Usledilo je cenkanje i ubeđivanje, da bi naposletku cenu spustili na 110 dolara po osobi, zahvaljujući pre svega vlasniku alpinističkog kampa koji je kasnije bio i naš vodič. Tu nam se, na putu do vrha, pridružio Japanac po imenu Ti Cun koji je, za razliku od nas, imao ličnog kuvara, ljudi i konje za pomoć u transportu opreme. Mi smo naš teret sami vukli, imali smo šest ranaca od po 25 kilograma, pa smo bili u znatno težem položaju – priča Dejan.

Prolazeći pored nomada, do 2.200 m/nv ekipa je stigla vozilom i već prvog dana se uspela još hiljadu metara gde je smešten prvi visinski logor. U dalje osvajanje mitske planine, na koju se po legendi nasukala Nojeva barka, iz tehničkih razloga krenula su samo tri subotička alpinista, dok su Senka i Slobodan ostali u kampu.

Narednog dana Josip, Dejan i Dren se uspinju do 3.700 metara, tu prave bivak i odlaze, zbog aklimatizacije, na 4.100 metara visine, odakle se vraćaju nakon nekoliko sati. Odlučuju zatim, da u ponoć, po jakoj mesečini, podu u savlađivanje poslednje deonice. U četvrtak, 14. avgusta, u 6 časova i 50 minuta stižu na vrh na kome ih dočekuje jak vetar, brzine i do 100 kilometara na sat, dok je temperatura vazduha 25 stepeni ispod nule!

- Zbog izuzetno retkog vazduha i hladnoće na visini od 5.137 metara nismo bili u mogućnosti da se duže zadržimo. Na vrhu smo stigli isrpljeni, premoren i promrzli toliko da su nam prsti na rukama poprimili crnu boju. Veličanstveni predeo večitog snega i leda koji se prostirao pod nama učinio je da zaboravimo na kratkotrajne krize koje nas nisu obišle – priznaje Josip.

Spuštajući se u dolinu ugašenog vulkana, temperatura vazduha je porasla za čak 65 stepeni što je, opet, zanemarljivo u odnosu na jedinstveni osećaj koji vas obuzme posle ovakvog podviga.

- Snežni beli pojas je zamenilo crno-sivo tlo. Stene tu podsećaju na čumur, a kamenje krcku poput stakla, kao posle loma u kafani. U podnožju se nalaze sela sa kućama koje su sazidane od balege, ali je zanimljivo da se na svakoj od njih nalazi po jedna satelitska antena! Kao i u svakom pograničnom pojusu i tu se stalno nešto "mulja i petlja", stanovništvo uglavnom živi od trgovine. Čak i kada kupujete hleb ili cigare, sigurno ćete biti prevaren. Bili smo začuđeni kada smo saznali da meštani retko piju vodu, te da se radije opredeljuju za čaj i "ajran", tečnost koja podseća na razređeni i zasoljeni jogurt koji je vrlo ukusan – opisuje Slobodan.

Subotičani ubrzo nastavljuju put do 700 kilometara udaljene luke u Turskoj, ali umesto brčkanja u Crnom moru, vreme protiče u iščekivanju broda:

- Pošto plovni put nije naročito razvijen, na polazak smo čekali sedam dana, ali ovaj gubitak vremena je, srećom, bio planiran. Iz Trabzona do ruske luke i najvećeg turističkog centra Soči ekipa je stigla za jednu noć, ali nas i tu dočekuje problem oko prevoza jer je karte neophodno rezervisati mesec dana unapred! Ipak, 24. avgusta krećemo za Pjatagorsk, grad u podnožju Kavkaza, pa odатle do Treskola koji je smešten u dolini Elbrusa – navodi Senka, a Josip dodaje:

- To je jedan masiv, mnogo veći i lepši od Alpa, sa više vrhova iznad 4.000 metara. Elbrus podseća na leđa dvogrbe kamile koje se mogu zapaziti i sa 300 kilometara udaljenosti!

Ekspedicija je najpre žičarom stigla do 3.750 metara visine, da bi zatim peške nastavila do drugog visinskog logora na 4.100 metara gde je podignut šator.

- Odatle smo se uspinjali još 500 metara, da bi se potom, ponovo zbog aklimatizacije, vratili, prespavali i u 3 sata izjutra krenuli ka vrhu, na 5.642 m/nv. Kako sam sa Dejanom uhvatio brži tempo, uspeli smo da preduhitrimo oluju i istog dana u 12 sati i 30 minuta osvojimo Elbrus. Zbog pogoršavanja vremenskih uslova i ledenog snega koji je počeo da pada, Josip i Dren su uspeli da stignu do 5.400 metara. Svaki dalji pokušaj bio bi uzaludan – kaže Slobodan.

Nekoliko sati kasnije, petočlana ekspedicija ubrzo je, već narednog jutra krenula kući, ali ni ovaj povratak nije protekao mirno – trčalo se sa autobusa na taksi ili voz. U svaki od njih stizali su u poslednji čas, a samo sekund kašnjenja osudio bi ih na novo čekanje koje je kako na kraju u šali kažu, moglo da potraje i po sto godina.

Večiti avanturisti skrasili su se 5. septembra u svojoj Subotici, razmišljajući da ubrzo krenu u nove izazove. Ovoga puta, na neku drugu stranu sveta.

Subotičke novine